

[Økonomiministeren.]

formning af § 1, stk. 2, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er ikke regeringens hensigt at præcisere dette, før vi har haft drøftelserne med banker og sparekasser. Jeg har forstået, at banker og sparekasser efter nogen tøven er nået til det standpunkt, at det er rigtigt at optage sådanne drøftelser om udformningen af enkelthederne, men jeg mener ikke, det vil være rigtigt, at vi ændrer vor lovgivning på det felt.

Jeg tror i og for sig ikke, jeg skal gøre yderligere bemærkninger. Jo, jeg tror, det var hr. Dahlgaard, der talte om hele den tyrkiske musik. Det vil jeg nu meget nødig ind på, og jeg tror heller ikke, hr. Dahlgaard vil være i stand til at finde hele den tyrkiske musik i det foreliggende lovforslag. Jeg er ikke engang sikker på, at hr. Dahlgaard ved, hvad ordene „hele den tyrkiske musik“ betyder, så jeg vil anbefale ham at slå op i et leksikon, så han kan blive klar over det.

Stetter: Hr. Ømann mente, at det ville blive vanskeligt at bevise, at den private opsparing ville blive mindre, hvis dette lovforslag blev gennemført. Det er nu ikke så vanskeligt at føre bevis for det. Det er kendt, at de fleste motiver til privat opsparing er fjernet, og et af de sidste motiver er, at man kan låne et vist beløb, hvis man i forvejen har præsteret en opsparing. Hvis hr. Ømann ikke tror på mig eller på de private pengeinstitutter, som fører den filosofi frem, så tror han forhåbentlig på, hvad postgirokontoret siger, og i det nyeste nummer af Dansk Post- og Telegraftidende fra 5. oktober bebuder man netop en betydelig udvidelse af lånevirkomheden gennem denne institution. Man omtaler her nogle såkaldte 1-2-3-lån, og så står der:

„Lånebeløbets størrelse afhænger af såvel opsparingsperiodens længde som det opsparede beløbs størrelse“.

Jeg forstod på økonomiministeren, at han fastholder, at dette lovforslag med dets midler er velegnet til at klare de problemer, som vor økonomi befinder sig i. Jeg havde egentlig heller ikke ventet andet, idet man jo må gå ud fra, at man har overvejet situationen, inden man fremsætter lovforslaget, men jeg vil gerne i al stilfærdighed sige til ministe-

ren, at regeringen tillægger penge- og kreditpolitikken alt for megen vægt. Vægten må lægges på finanspolitikken. Det er den, der kan klare problemerne for os. Penge- og kreditpolitikken kan højst klare nogle frynser i den forbindelse.

Ministeren mener altså, at dette lovforslag er velegnet. Det er ikke alle socialdemokrater, der gør det. Jeg kan henvise til nogle udtalelser, som partiets tidligere næstformand, Hans Rasmussen, har fremsat i Aarhus Stiftstidende:

„Nej, de lovforslag kommer ikke til at løse landets økonomiske problemer. Vi kører videre, og jeg frygter, at vores låneværdighed i udlandet antastes, når vi fortsat giver flere penge ud, end vi fremstiller varer for.“

Han har endvidere nogle betragtninger over, at de erhvervsdrivende fortsat kan låne, mens det altså går ud over lønmodtagerne, som ikke kan få lån til deres varige forbrugsgoder, og jeg er, det har ministeren også opfattet, mere enig med Hans Rasmussen, end jeg er med økonomiministeren.

Jeg vil medgive ministeren så meget, at en lovgivning, som omfatter de frivillige aftaler, vil have den virkning, at de kreditformidlende virksomheder, som har holdt sig uden for disse aftaler, som er brudt igennem loftet, og som ikke har ladet sig påvirke af de sanktioner, som de pågældende er idømt, måske vil kunne bringes til at overholde spillereglerne, hvis vi gennemførte en lovgivning på det grundlag, som vi kender i dag. Det afgørende for os er indførelsen af disse regler om den udvælgende långivning, som ministeren ønsker at få bemyndigelse til.

Ministeren er inde på, at regeringen har gjort det bedre, end VKR-regeringen gjorde med hensyn til besparelser. Det kan vi diskutere længe, men vi kommer jo ikke så forfærdelig langt. Jeg må give ministeren en anden indrømmelse: det er vanskeligt at blive ved med at tale om dette spørgsmål. Jeg må vurdere situationen sådan, at økonomiministeren virkelig mener, at der ikke kan gøres mere på dette felt. Ja, ministeren ser spørgende på mig, og det må jeg så tage som udtryk for, at han og regeringen alligevel mener, at vi kan foretage begrænsninger i stigningen i offentlige udgifter, og hvis vi kan det, ja, så lad os dog komme i gang